

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

V. Nemo ideo sua Præposito reuelare omittat, quod tenuia ea & exilia sibi esse videantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40105

CAPVT V.

Nemo ideo sua Praeposito reuelare omittat,
quod tenuia ea & exilia sibi esse
videantur.

Soler & alium quendam diabolus nõ-
nullis excusationis pretextum sugge-
re quò minus se suaque superiori mani-
festent, nimirum dicendo, nullius ea mo-
menti esse, ac proinde opus non esse, &
inconueniẽs videri eum puerilibus incip-
tiis ad eum recurrere, turpe & vile ef-
fe, cum id genus recula eum adire. Ad-
hoc itaque respondeo primo, cum qui
perfectiori acquirendæ studet, non tam
respicere debere, an grauis res sit, an ne-
cessaria, num obligationis, quam sem-
per procurare id quod melius est & per-
fectius. Proinde rem quamecunq; quan-
tumuis paruum, magni ei faciendam &
rationem eius superiori reddendam vi-
deri. Hoc namque est perfectiori stude-
re. Interea autem quæ alios valde adifi-
cant, non postremum esse, ad superio-
rem res, etiã paruas, referre, & quò quis
perfectiore veteraniore & sciẽtia celebrior,
eo magis adificare, hoc enim est propter
Christum repuerascere & infantẽ fieri.

Dico secundo, sæpe quid reuera non
tam paruum esse ac cuiquam videatur,
sed pudorem & quam in eo declarando
sentit repugnantiam ad ipsum diminu-
endum, credendumque quod paruum re-
ferat id subtrahere, rationes ei suggerere.
Non secus ac in confessione fieri solet;
quando enim quis præ pudore rem ali-
quam vilem & exilem fatei negligit, il-
lico Diabolus, verecundiam hanc & na-
turalem quam homo sentit repugnan-
tiam ut aptum adhibens instrumentum,
ei persuadeat, nullum in hoc peccatum
esse, vel saltem non letale ac proinde ad
ipsum confitendum minime obligari.
Quam multos hac via & reohna Diabo-
lus supplantauit & subtrahere fecit, quod
necessario confitendum erat, itaque ma-
las confessiones & sacrilegas commu-
niones instituere. Vel hoc solũ, quod in
re aliqua superiori declaranda aperiendaq;
repugnantiam ac difficultatẽ experiatur,
ff 3 saus

Medicina
medicima
nu porre-
sa sauat.

stinus. Quidam inquit, cum grauiter a-
gitoraret, medicum aduocauit: Qui ve-
niens, eum medicamento adhibito, sani-
tati restituit. Paucis post diebus contin-
git, eodem eum languore laborare, ve-
rum, quod in periculum illud remedium ei
miser profuisset, id ipsemet sibi, non ad-
uocato medico (memoria quippe illius
inseculum id manserat) applicauit:
Sumpsit & applicuit quidem, minime
tamen id sibi sensit prodesse. Miratus er-
go, aduocat medicum, & rem ex ordine
narrans, rogat quid cause sit, cur, cum
idem ipse adhibuisset medicamentum,
nullam inde iam utilitatem caperet? Cui
medicus lepidè simul & acute respondit.
Causa, cur modo te medicina hæc non
iuuertit, fuit, quod meis ego manibus
eam tibi minime propinaui. Id ipsum
porro & nos in hac materia dicere pos-
sumus.

Quod ipse nosti, ac sæpe numero in-
audisti remedium, ideo nequaquam tibi
conducat, quod superior vel Confessa-
rius, qui medicus tuus spiritualis est, id
tibi non suggestit. nam ut aliam vim &
energiam habet, porro per medici ma-
num porrecta, ut porre qui mali capiet,
vim, & virtutem tantas, nouit, ita & in
medicamentis & remediis spiritualibus
viri venit.

Bonæ quidem erant aquæ fluminum
Damasci & salubriores multo quam a-
quæ Iordanis: Naaman tamen ipsum à
lepra expurgate non potuit, sed illa so-
la, in quibus eum Elias Propheta lau-
uari iussit. Deus quippe eum verbis, quæ
tibi profert superior, & eum eo quod is
tibi suggestit remedio singulari modo
concurrit, De enim ille solum supplet.
Quocirca per facile & commune reme-
dium, per manum superioris porrectum
longa erit tibi conducibilis, quam
quidquid ipse demum nosti,

est multo plura
noris

factus esse homini debebat, ad se ut suspectum habendum, intelligendumque ipsum aperiri ei debere. Vnde Cassianus id vnum, ac de certissimis signis esse, è quibus intelligatur id vere malum, & meram Diaboli tentationem esse, additque eam communem priscorum illorum Patrum opinionem fuisse. *Generale, inquit, & evidens diabolica cogitationis esse pronuntiant, si eam seniori confundamur aperire.*

Quod enim malum est, statim id occultare satagimus. *Omnis iniquitas oppilabit os suum.* Vnde, cum quis quid ierit ac suppressit, satis ad oculum ostendit, animæ suæ negotia non bene procedere. *Omnis qui male aperit, oculi lucem.*

Dico tertio tamen res modo parua sit, cum tamen occultatur & absconditur, magnam fieri & grandescere solere. Vnde par est, eam, dum adhuc puilla est, manifestari, ut in tempore illi quærat remedium adhiberi: tunc quippe facile ei occurrere potest, postea non nisi quam æger time.

Simile. Quemadmodum, inquit Climacus, animam quasi ab alis matris vel à stercore fouentur, contegantur & incallescant paulatim pullulant, animantur, vitalia sunt & aures alia emittunt, similitudine nefaria cogitationes, cum corde occultantur & sincere non aperiantur ei à quo dispelli & curari valent, ut plurimum in lucem procedunt, & executioni mandantur.

Solet Diabolus & alio quodam prætexitu nonnullos, quo minus ad superiorem recurrant, auertere, quod nimirum sibi persuadent, se per id genus reclusas & ineptias superiori graues & molestos futuros: vnde, nequam ei molestiam creent & onerosi sint, ab illo ad eundem abstinent. Insignis tamen id impostura est & illusio. Hoc quidem superioris officium est, & vnum è præcipuis quæ illi agenda sunt, est hoc: vnde non mediocrem et iniuriam facis, quod cum in re tam primaria officio; suo ita necessaria, exequenda, molestia affici ac fastidiose turbari

consequas. Imo verò non parum gaudes, quod rei tam substantiali, uti hæc est, & à qua spiritalis subditorum suorum profectus (uti supra simili in casu ostendimus) ita dependet, vacare sibi liceat. *Trac. 6. 1*

Refert Cassianus exemplum quod Serapioni Abbati contigit adhuc puero, & quod ipsemet postea Religiosis suis identidem commemorare solebat, ut eos ad omnia sua superiori reuelanda animaret. Cum inquit, adhuc nouitius essem, vsque eo ab ingluvie & gula tentabar, ut nullo videretur cibo posse repleri. Inde fiebat, ut postquam cum Abbate Theona, qui meus superior erat, comedissem, mensa sublata, quod idie paximacium in sinu meo latenter absconderem, quod illa vespere, sene ignorante, clanculo comedebam. Quod furtum hec gula irritante & inolitè desiderii in continentia assidue committerem, expleta tamen concupiscentia, ita me conscientia arguens, remordebat, ut maius desset tormentum & crux, quam quæ à cibo à me percipiebatur voluptas. Nihilominus ita mihi hæc gula dominabatur, ut etiam postidie rursus panem suffuriter & in abscondito comedere. Superiori vero meo tentationem hanc patefacere non audebam, quoadusque me Dominus misericordia sua è feruitute hæc & tyrannica captiuitate, in qua agebam, eripere dignatus est. Hoc porro modo res contigit. Venerant nescio quo casu duo defons monachi ad Abbatem Theonam, qui iam refectioe sumpta, de rebus spiritalibus inter se conferre, prout moris apud illos erat, ceperunt. Senex vero ad eorum postulatam respondens & interrogata de gastrimargie & occultatarum cogitationum vi & imperio dissertere cepit. Ego vero punctus, & remordente me conscientia sollicitus, vniuersa hæc mei causa ab eo dicti, meamque tentationem & occultum peccatum calius si reuelatum fuisse credebam: Vnde perterritus & verborum eius efficacia permotus, apud me clanculo lachrymanti cœpi: deinde, cordis compunctio-

ne cre-

CAPUT VI.

*Difficultatibus, qua claritatem
hanc impedit solent, iam
ordine satis fit.*

ne crescente, in apertos singultus lacrimasque prorumpent, paximacium, quod & illo die furrim subtraxeram & absconderam, de sinu eorum omnibus protuli, & in terram prostratus veniamque & pro commisso pœnas postulans, meam publice sum tentationem confessus, & quod ab ea victus & subactus huiusmodi quotidie furtum admitterem.

Tum Sanctus senex consolari me cepit & animare dicens: Conside puer: confessio tua & heroicum illud opus, quod eorum omnibus tentationem tuam & errorem aperire & detegere hoc loco, haud dubitatis, ab huius te captivitate vinculis, & feruiture absolvit. Hodie diabolum debellasti & maiorem de eo triumphum & victoriam retulisti, quam ille ante de te. Ideo vero te Dominus à tentatione hac captivum & vincum detineri voluit, quod eam superiorem tuum celasti. Iam vero postquam illum detexisti, nihil amplius dæmoni in te iuris & domonii erit: sed statim à te serpens ille antiquus, ut pote fere lucem non valens, aufugiet. Vix dū verba hæc senex compleuerat, & eccelampas aut fax accensa, de meo sinu prorumpens, ira cellam vinee, sicut sulphureo fœtore complevit, ut præ illius vehementia vix in ea quisquam permanere posset. Tum admonitionem suam Abbas resumens, Ecce inquit Dominus veritatem sermonum meorum te ipsa approbavit, ut passioni incertorem de corde tuo confessione salubri fugatum, tuis ipse oculis peruideres, qui lucem & technarum suarum detectionem ferre non potuit. Unde non est, quod vereare illum vitreius in te locum habiturum, aut ad te deano reuersurum. Vti promissit, ita & contigit, nunquam enim postea ab hac fuit tentatione pulsatus, imo ne eius quidem illa memoria recordatio aut imago discursabat.

HAtenus ostendimus quanti referat, quamque necessarium sit, superiori se mentisq; omnes latebras detegere. Verū quo quid maioris est momenti, maioremq; perfectione includit, eo maiorem in eo natura nostra per peccatum depravata, sentire repugnantiam ac luctam solet: ad quam etiam coeodæmon, omnis boni nostri aduersarius, ope sua concurrere solet, maiores nobis difficultates, ad eam impediendam repræsentans. Unde nos is conueniens erit occurrere & dissoluere. Et sane operæ sumus prærium facturi, si in re tam primaria & necessaria, quam est hæc, viam omnem iis sublati complanemus. Esto vero, cum Religionem professis hominibus potissimum hic nobis sit sermo, quilibet tamē doctrinam hanc sibi potest applicare: est enim res hæc huiusmodi, ut ad omne spectare queat hominum genus. Vnde Gerson de confessione loquens eam tractat generaliter: uti mox videbimus.

Et primo quidem, quia natura ita facti sumus, ut laborem omnem ac difficultatem fugiremus, & quia id, de quo in præsens tractamus, nobis veluti difficile & laboriosum solet videri, ideo ab hoc capite initium ducemus, ostensuri videlicet ac declaraturi longe homini futurum laboriosius ac difficilius, quod se occultet & tegat, quam quod patenter ac nude omnia superiori manifestet & videnda proponat.

Est hoc imprimis notandum, utpote quod eos, qui sui ipsorum amantes sunt, & quæ virtutis & perfectionis sunt, difficultatis ac laboris in eius exercitio subeundi metu deterriti exequi negligunt, potenter iugulat & confutat. Fateor e-

quidem